

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Sect. VI. Tres aliæ præceptiones.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

eat, sic omnis ad te conversus, & a te respectus impossibile est ut mereat.

§. VI. Tres alia preceptiones,

4. Amor puritatis & Virginitatis.

IV. **A**mor Puritatis & Virginitatis. Hanc preceptionem prioritate ac ordine connectimus. Christus de cruce Matrem Virginem, Joanni virgini commendavit. Nemo speret filium se permanurum hujus Matris, nisi ipse permaneat amator & cultor puritatis. Pulchra est hæc Virgo ut luna, imò pulchrior quàm luna, & macula non est in illa, nec amare potest libidinum fordibus maculatos. Q. Metellus, Valerio teste, Urbanus Prætor Verilio juveni, quòd vitam impuram ageret, bonorum possessionem secundum testamenti tabulas non dedit, ne aut mores illius approbaret, qui fortunas suas in stabulum contaminatum projecerat, aut ne illi tamquam integro civi jura redderet, qui se ab omni honesto vita genere abruperat. Si tantam honestati reverentiam habent idololatræ, ut lascivo juveni paternam hereditatem jure negent, nil profectò hereditatis speret à Virginum Virgine, qui præmortui pudoris homo & puritatis osor libidine vitam inquinavit. Impuros odit & arcet hæc Virgo. Casta placent superis. Hinc Egidius Francisci Assisiatis tertius afflecla illud ore sapius verfabat: Quid nos Deo magis commendat, cig, charos reddat, nisi illa in omni castitas, que sensus omnes custodit? Evigilet hic cujusque conscientia, & sibi ipsa occinat Paulinum illud: Caro & sanguis regnum Dei possidere non possunt. Qui seminat in carne sua, de carne & metet corruptionem. Secundum carnem vivere, est mori.

Valer. lib. 7. cap. 7.

Lascivo B. Maria non su, cur it.

Serius tom. 2. die 23. Aprilis.

1. Cor. c. 15. v. 50. Galat. c. 6. v. 8.

5. Animus ad Christi calicem bibendum promptus. Hæbræus Rex David quàm capax poculum felle plurimo mistum latus ebibit? Annis compluribus sine regno mittum latus ebibit? Rex fuit, in perpetuo mortis metu, inter assiduas Saulis insidias silvam è silvâ, montem è monte, specum è specumutans, famem & sitim toleravit. Regno demum potitus quantis bellorum turbis, calamitatibus quantis exercitatus est? Amnon filius domum regiam incensans, vitium forori obtulit, Amnonem Absalon super mensam jugulavit, parentem David folio pulsum ingenti exercitu infectus ad quercum capillis inhærensens tribus lanceis confossus perit. Non desuit fames horrenda, quæ triennium occupavit. Hanc secuta est pestis non adeò diuturna, sed nimium læva, quæ triduo septuaginta millia hominum extinxit. Ita clades cladem excepit. Sed istas tótque alias ærumnas poculum salutis nominans, Calicem salutaris accipiam, inquit, & nomen Domini invocabo. Hanc felle spumantem pateram accepit animo alacri, & impiger hausit. Animus erectus, alacer, promptus, Deòque fidens omnia triumphat mala. Inter pugiles olim jactabatur notum illud: Jam pæne vicit, qui gladium animosè strinxit. Animo frangi, est velle vinci. Ah quæ res animo frustrâ reluctante calicem saluberrimum averlamur! Augustinus ad bibendum & patientiam efficacissimè animans, Fili, ait, si sub tuis afflictionibus plores, pie plora, nam quod patieris, medicina est, non poena. Noli attendere, quam poenam habes in mundo, sed quem locum in testamento. Merum aurum, non verba. Augustini monitum Juditha vidua celestis oratione confirmans, Quomodo, inquit, pater noster Abraham tentatus est, & per multas tribulationes probatus, Dei amicus effectus est. Sic Isaac, sic Jacob, sic Moyses, & omnes qui placuerunt Deo, per multas tribulationes transferunt fideles. Illi autem qui tentationes non susceperunt cum timore Domini, & impatientiam suam, & improprium murmuracionis suæ contra Deum protulerunt, exterminati sunt ab exterminatore: quemadmodum latronum alcer, qui calicem quidem amarissimum bibit, sed bibit in vitus, & idèd cum salutis dispendio. Accipe ergo calicem salutaris, accipe, & nomen Domini invoca. Animus ad patiendum pro Deo promptus vincit omnia.

Psal. 115. v. 4.

August. in Psal. 99.

Judith. c. 8. v. 22. & seq.

A VI. lucis memoria patientis Christi ac morientis. Hoc sciamus Christo Deo rem omnium esse gratissimam, cruciatuum suorum suæque mortis perpetem memoriam. Hinc pro inestimabili beneficio illud unum exigens, Hoc, inquit, facite in meam commemorationem. Recordemur, inquit Bernardus, misericordiam Dei, ut sit in ejus amorem accendamus. Revocemus in memoriam bona que tribuit nobis, & tormenta que pertulit pro nobis. Non est dubium quin illa Domini verba, Ecce filius tuus, Ecce Mater tua, è beatissima Virginis & Joannis memoriis nunquam abierint; hærebant ea pectore altissimo reposita, assidue æternumque memores erant tam moesta commutationis. Hanc ipsam Christi patientis memoriam commendans Paulus, Recogitate, inquit, cum qualem à peccatoribus adversum semetipsum sustinuit contradictionem. Hunc Dominum pro nobis passum die uno alteròve cogitare, non satis est. Recogitate illum, recogitate. Cruciatu & mors Christi, animo nunquam excidant. Causam adjuvens Paulus, Ne ne fatigemini, ait, illis animis vestris deficientibus. Hoc homini Christiano in extremis summo erit solatio Christum crucifixum jugi memoriam coluisse. Hoc moribundum misericorditer effigabit, si conscientia non reclamante possit dicere: Ecce Mater mea, quæ tantum in me beneficiorum contulit, cujus ego si non fui, saltem esse conabar filius. O Mater Dei, per Sanguinem & mortem Filii tui te rogatus apud filium deprecationibus, meam te Matrem esse occinat, & reo mihi veniam deposce. Ecce filius tuus, sed tantæ matris indignus: ô Mater misericordis, ne delesas me brevi cum morte succaturum.

Ita proflus, ita mortis hora horis omnibus in memoriam reducenda. Latet ultima hora, ut observentur omnes horæ; omnes igitur observandæ. Quod facile fiet, si patientis ac morientis Christi nunquam obliviscamur.

§. VII. Preceptio septima, & ultima.

C

VII. **H**umana voluntatis ad divinam integra confirmatio. En solem Dominum Jesum, sed solem nostram ex toto ad illum veritatem. De prodigiis vaticinatus Joel, Sol, inquit, convertetur in tenebras, & luna in sanguinem. Die morientis Christi sol justitie convertus est in sanguinem, & luna in tenebras. Sol sanguineus in cruce Christus, sub cruce Mater Christi heliotropium voluntatis fuit ad omnes Dei natus adeò parata, ut si defuisset qui Filium æterni Patris decreto crucifigendum in crucem attolleret, ipsa suis hoc manibus non recusasset exequi, ut divinæ voluntati fieret factis. Nimirum Abrahamum agere, & filium suam manente victimam sustinisset, si scisset id Deo placitum. Hæc summam Virginis beatissimæ conformitatem cum arbitrio divino Sueca vidua Birgitta his omnino verbis, quæ integrè adnumerabo, descripsit: Quando considerabam loca clavorum in manibus & pedibus, quos secundum Prophetas crucifigendos audivi, tunc oculi mei replebantur lacrymis, & cor meum quasi scindebatur præ tristitia. Cum verò considerarem potentiam Deitatis ejus, consolabar iterum, & pedibus, quod ipse sic veller, & sic expediret, & omnem voluntatem meam conformavi voluntati ejus. Sic semper erat lætitia mea dolore mixta. O quàm libenter posita fuisset in sepulchro viva cum filio meo, si fuisset voluntas ejus. En quàm fixis oculis Heliotropium istud solem suum respiciat! Hanc sanctimoniam normam viri feminæque complures didicerunt.

Elisabetha Pannoniæ Regina, Thuriogiæ Princeps, suam divinæ voluntati tam arcto nexu conjungebat, ut mortuo marito Principe Ludovico diceret: Si ego amanissimum conjugem defunctum capillo vel unico possem è sepulchro evocare vivum, hoc tamen divinæ voluntati